

voor ouder

Twaalf seconden

Ik heb je voicemail nog niet durven wissen. Twaalf seconden. Hoi lieverd, met mama. Niks bijzonders hoor, bel maar terug als je tijd hebt.

Ik had geen tijd. Ik had het druk, ik zou je zaterdag bellen, of zondag, want jij was er altijd. Jij was de enige die nooit wegging.

Nu luister ik soms 's avonds, als het huis stil is. Niet om het verdriet op te zoeken, maar om je te horen zoals je was: gewoon, een beetje gehaast, met de radio op de achtergrond en de vaatwasser die net klaar was.

Niks bijzonders, zei je. Maar het was alles. Het was jouw stem die mijn naam zei zoals niemand anders hem zegt. Het was het bewijs dat er iemand was die zomaar aan mij dacht, op een woensdagmiddag, zonder reden.

Ik bel je nu terug, mam. In alles wat ik doe. In hoe ik mijn eigen kinderen bel, zomaar, zonder reden. Niks bijzonders.

En ik bewaar die twaalf seconden. Zolang ik ze heb, heb jij het laatste woord. Dat vond je altijd al het fijnst.

Lisanne Kors, Voor ik het vergeet

Je mag dit gedicht gebruiken bij een afscheid, met vermelding van de naam van de dichter. voorikhetvergeet.com